

BÍBOR KÖR ANYAGOK MESTEREK SOROZAT

10. SHOUD: „Az ébredési zóna –2. Rész ”– Adamus közreműködésével, Geoffrey Hoppe csatornázásában

Elhangzott a Bíbor Körben,
2010. június 5-én
www.crimsoncircle.com

Vagyok, Aki Vagyok – Adamus, a ti nagyszerű szolgálatotokra.

Shaumbra, üdvözöllek benneteket ezen az összejövetelen, eme gyönyörűséges napon a bolygó és a világ minden részéről!

Jó itt lenni veletek, remélem ti is ugyanígy éreztek velem kapcsolatosan! (nevetés) Remélem ti is ugyanígy éreztek velem kapcsolatosan, amikor az óra ötöt üt, az időm lejár, és sütőtökké változva elmegyek innen.

Szóval Shaumbra sok megbeszélni valónk van mára. Milyen szörnyen depressziós dalt választottatok a mai kezdéshez! (The Goo Goo Dolls: Iris) Pont úgy hangzik, mintha valaki éppen a felébredésen menne keresztül (nevetés), mégpedig a felébredés legrosszabb, legsötétebb és leginkább könnyekkel teli részén. Ki választotta ezt a dalt, Cauldre? Tényleg valami jó klasszikus zenét, vagy legalább valami vidám zenét szeretnék.

KATHLEEN: Legyen Beatles!

ADAMUS: Legyen bármi, csak a Beatles ne! (nevetés) Istenem, ha valaki olyan hallgatná meg, aki éppen az ébredésén megy keresztül, azonnal le akarná vetni magát a tetőről. (még több nevetés) És ti így képviselitek magatokat?

Nos... Shaumbra ma sok megbeszélni valónk van. És rögtön egy kérdéssel kezdeném –ami nem a ti kérdésetek, hanem az enyém. Ha eddig nem tűnt még fel, hát nem igazán szeretek kérdéseket fogadni ezek alatt az összejövetel alatt, ezek alatt a „belső körös” összejövetel alatt.

Amikor Cauldre nagy ritkán megkér, hogy fogadjak kérdéseket az egyéb események alkalmával, mint amilyenek ezek az internetes show-k (ezeknek az interjúknak a felvételei megtalálhatóak a CrimsonCircle.com > Community < Other Videos & Other Channels – alatt), akkor bele szoktam ebbe egyezni egészen addig, amíg Cauldre is beleegyezik abba, hogy azt mondhatok, amit akarok. És én tényleg megértem ezeknek a drágáknak a frusztrációit, amin most mennek keresztül, de azt is el kell, hogy mondjam, hogy jóval több, mint a felénekek abszolút semmi vágya sincs a felébredésre. Imádják játszani a játszmát. Imádják – ahogy ezt az egyik este olyan sokatmondóan megjegyeztem – imádják a saját farkukat kergetni. Miközben semmi vágyuk sincs arra, hogy el is kapják azt, és azt akarják, hogy a játszma folytatódjon.

Ezeknek a kérdéseknek egy része ugyanaz, mint amit ti is feltettetek és már hosszú ideje túlléptetek ezeken. Az egyik este volt egy jó kérdés, egy a sok közül, de drága Shaumbra, nekünk sokkal több dolgunk van annál, minthogy ostoba kérdésekkel.....Cauldre nem engedte...(nevetés).....szóval, minthogy olyan

kérdésekkel foglalkozunk, amikre már ti magatok is tudjátok a választ. Tehát...

(Adamus odamegy Sart-hoz, leveszi róla a nyakláncát, és felteszi saját magára) Tudtad, hogy ezt fogom tenni. (nevetés) Abszolút tudtad!

LINDA: A fülét azért ne tépd le!

ADAMUS: Ha megszerzem a gyűrűt, soha nem kapod vissza. Hmm, ez így még nem teljes. Még... azt akarom! (még nagyobb nevetés és taps, ahogy Adamus levesz a közönség egyik hölgy tagjának a fejéről egy rózsaszín cowboy kalapot, felteszi a saját fejére, majd pózol egyet) Igen. Vagyok, Aki Vagyok! És nem érdekel, hogy ki mit mond rólam! (nevetés)

LINDA: És Caudre most minden bizonnyal elszörnyed. Csak várj, amíg meglátja a képeket!

ADAMUS: Nem, most nem egészen van itt. (nevetés) Szóval...

LINDA: De a képeket látni fogja!

ADAMUS: A képeket majd később fogja látni, és majd akkor fog elborzadni! De... hogy neked milyen szép sálad van! (elveszi) De én én vagyok, és nem Colleen (Adamus leveszi a név kitűzőt a sálról), szóval ezt megtartom.

Szóval drága Shaumbra... igen? (nevetés és taps, miközben pózol) Ez a mi magas tudatossági összejövetelünk, és igen, én szeretnék a ti tanítótok lenni. (nevetés)

Tehát drága Shaumbra, örülök, hogy még tudtok nevetni. Visszakapod ezt a gyönyörű kalapot. Túl meleg van most ahhoz, hogy sálat viseljek, de neked adom kedvesem. (nevetés, mert valaki másnak adja vissza a sálat) Ezt pedig megtartom. (a nyakláncot)

Tehát Shaumbra – az első kérdés a mai napon – nem vagyok egyedül. Ma nem csak Adamus vagyok. Velem van egy másik cselszövő is. Vajon ki lehet ő? Kedvesem, készítsd a mikrofont!

LINDA: Ez egy találós kérdés?

ADAMUS: Hogy találós kérdés lenne? Aligha! Ki van velem? Egy pillanatra csukjátok be a szemeteket!

LINDA: Ki van veled?

ADAMUS: Vegyetek egy mély lélegzetet! Ki van velem? (valaki mondja: Kuthumi) Kuthumi! (taps) Kuthumi! Már készülődik a pár hét múlva Németországban tartandó összejövetelünkre! Ezért most közelebb jött, és ma egy kicsit mindkettőnket kapjátok.

LINDA: Hmmm.

ADAMUS: Hát, igen, ahogy mondani szokták, egy kis curry egy kis borssal.

Drága Shaumbra, két fő témánk van mára – az ébredéssel kapcsolatos megbeszélésünk folytatásaként.

Ébredés

Le fogom egyszerűsíteni ezt az egész ébredést. Egyszerű és könnyen érthető fogalmakat fogunk használni azok kedvéért, akik utánatok fognak jönni. Mert ők ezt így fogják akarni. Az intellektualizálástól és túlzott magyarázatoktól mentes verziót fogják akarni az ébredés kapcsán. Hogy min mentek keresztül a folyamat alatt és hogy mi fog ebből kisülni.

Most közösen írunk egy könyvet. Kivétel nélkül mindannyian nagyon mély és személyes tapasztalással bírtok – amik módfelett csodálatosak, traumatikusak, élet megváltoztatóak, földrengéssel bíróak, visszataszítóak, felháborítóak és elképesztőek.

Amikor így összejövünk – Kuthumi, jómagam és ti mindannyian – amikor így egybe csatlakozunk, akkor összerakjuk ezt a bölcsességet, és ez nem lesz unalmas. Nem. Az előbb készített fotó a kalappal, sállal és a többi dologgal mehet is a borítóra! – „Akkor most éppen felébredsz – vagy egyszerűen csak megbolondulsz?” (nevetés)

De most komolyan Shaumbra, a többi embernek nem így kellene erről hallania, ahelyett, hogy hosszú éveken keresztül tanulmányokat kellene folytatniuk, módszereket kellene tanulmányozniuk, ami kész unalom? Talán egy kis humorral fűszerezve, és talán, de csak talán, mindaz, amit ti megtanultatok, amit ti megtapasztaltatok menet közben hatalmas segítség lehet mások számára. Nem éreznétek ettől úgy, hogy mindaz, amin ti magatok keresztül mentetek, mégis csak megérte a fáradságot? Majdnem? Kicsit? Igen. A válasz: igen. Hiszen ezért vagytok itt.

Tehát Kuthumi ma csatlakozik hozzám. Két dologról fogunk beszélni: folytatjuk a felébredésről folytatott megbeszélésünket, majd ezt követően pedig bele fogunk menni egy pár potenciálba – és ez az, ami izgalmas számomra. Ez nagyon is valóságos, és az elkövetkező hetek, hónapok... stb. során ennek hatásait ti magatok is látni fogjátok a világban.

De kezdetként most arra kérnélek titeket, hogy legyetek szívesek és forduljatok meg egy pillanatra! (Adamus a terem hátsó részén áll éppen) Köszönöm. Köszönöm.

Nos, nagyon egyszerű okból kifolyólag kértelek titeket arra, hogy forduljatok hátra! Már felébredtetek, felemelkedtetek, vagy hívjátok ezt bárhogy. Már megvilágosodtatok. Már az „X” pont túloldalán vagytok. Már megtettétek. Beteljesítettétek. És most mindössze visszaneztek arra, hogyan is tapasztaltátok ezt meg.

Tehát amikor én ott fent vagyok, akkor előre néztek. Ti pedig „Van valami ezen túl. Van valami, amit még meg kell tennünk. Céljaink vannak. Valamit tanulnunk kell. Abba kell hagynunk saját magunk bántását.” Pedig a valóság az, hogy most visszaneztek magatokra. Hogyan tapasztaltad ezt meg? Hogyan akarod ezt megtapasztalni? Szerintem ez egy csodálatos dolog. Kuthumi beszélt erről pár évvel ezelőtt, pontosan itt. Már megtetted. Ez egy természetes.....(Adamus visszasétál a terem elejére)...arra kérnélek benneteket, hogy továbbra is nézzetek hátra. Én meg közben előremegyek. Vicc. (nevetés)

Ez egy természetes folyamat, ami kibontakozik nélküled is. Néha előfordul, hogy még veled is kibontakozik. A kétség, az ellenállás, az összes fura módszer és terápia és minden más ellenére. Sőt, drága Shaumbra, mindenekfelett – amiről később fogunk szót ejteni – de szóval a tanácsadás, a folyamatok –

ezek ellenére, te felébredtél. Már ott vagy. Már megérkeztél.

Akkor most vegyetek egy mély lélegzetet! Semmi miatt nem kell aggódnod, mindössze hozol egy választást, belemész azokba a potenciálokba, hogy hogyan jutottál el oda. És tudjátok, ez tényleg rémesen egyszerű. Hiszen választhatsz. Megválaszthatod, hogyan jutottál el oda. Talán most nem így érzed. Talán most úgy érzed, hogy a tömegtudat, a sötét erők, és általában véve az egész világ összeesküdött ellened. De nem, nem, nem, nem, nem, nem. Te vagy az, aki összeesküszöl saját magad ellen. Ennyi az egész, és ez rendben van. Sőt, lényegében ez jó szórakozás. Én magam százezer éven keresztül esküdtem össze magam ellen. Szeretnétek meghallgatni a történetet? (nevetés) Senki? (Linda azt mondja: Nem.) Először? Másodszor? Oké.

Szóval valójában csak saját magad ellen esküdsz össze. És én azt szeretném, ha ellazulnál. Most éppen egy élő dokumentumot, egy dinamikus, potenciállal teli, energiával teli élő dokumentumot írunk, alkotunk a felébredésről.

Tehát az első kérdés az – és drága Linda, megtennéd, ha gyorsan idejőnnél – mert, mint te is tudod, kevés az időnk.

LINDA: Ó igen.

Mi a felébredés?

ADAMUS: Mi a felébredés? Mi a felébredés? Bárki válaszolhat önkéntes alapon – és Linda majd odamegy a mikrofonnal.

JOSHUA: Ez...

ADAMUS: (közbevágvva) Sajnálom Joshua. Arra kérlek, hogy mielőtt beszélnél, halkítsd le kicsit a mikrofont! Nem, teljesen. Kapcsoljátok ki a mikrofonját! Csináljuk ezt együtt! Vagyok, Aki Vagyok. Már csináltuk ezt korábban. Vagyok, Aki...(a közönség csatlakozik, de Adamus leáll, és a szeméit forgatja. Nevetés)

ADAMUS: Joshua és én, mire kettőt számolok. Egy, kettő...

JOSHUA ÉS ADAMUS: Vagyok, Aki Vagyok.

ADAMUS: Oké. És most egyedül.

JOSHUA: Vagyok, Aki Vagyok.

ADAMUS: Hmmm. Hmmm. Közönség? (a közönség sincs meglegedve) Próbáljuk meg újra! Vegyél egy mély lélegzetet – tudom, hogy most a legszívesebben megfojtanál engem – vegyél egy mély lélegzetet, és engedd ki ezt úgy magadból, hogy komolyan is veszed.

JOSHUA: Vagyok, Aki Vagyok.

ADAMUS: Egy kicsit jobb. Egy kicsit jobb. Sajnálom, hogy pont te állsz most reflektorfényben, de ez

mindegyikötökre vonatkozik. Mindegyikötökre... az a hang, az... majd később elmagyarázom. Meg fogod érteni, és akkor majd azt mondod, hogy „Á! Bárcsak kiáltottam volna!” Akkor most gyerünk, kiáltsd ezt ki!

JOSHUA: (sokkal hangosabban) Vagyok, Aki Vagyok!

ADAMUS: Ez az! (a közönség örül és tapsol) Köszönöm. Meg lehet csinálni. Meg lehet. Szóval akkor, mi az ébredés?

JOSHUA: Az ébredés...

LINDA: A mikrofonba légy szíves...

JOSHUA: Az ébredés azt jelenti, hogy azon a helyen vagy, amit az előbb említettél, tudatában léve annak, hogy visszanézel, és ebből a nézőpontból látva.

ADAMUS: Jó. „Visszanézés” – kitűnő. (Adamus leírja) – „Az énre” Ez egy díjat érdemel. És mindjárt kettőt is, egyet a...

LINDA: Kettőt?!

ADAMUS: Egyet az Én Vagyok kimondásáért, egyet pedig a...

LINDA: Egy pillanat. Előbb kiürítenéd a zsebeidet? (nevetés) Köszönöm. A másikat is.

ADAMUS: Abban nincs semmi. Tehát kitűnő. Ez kettőt érdemel.

LINDA: Meg van a kettő. Köszönöm.

ADAMUS: Következő. Mi az ébredés? Beszélünk erről a dologról, de mi ez? Lottó nyeremény?

PATTI: Az ébredés...

ADAMUS: Fel kell, hogy állj és...

LINDA: Légy szíves közvetlenül a mikrofonba beszélj.

ADAMUS: Oké.

PATTI: Amikor az összes aspektusom, és a teljes Isteniségem hazatér, és minden ezzel egy időben ki is megy.

ADAMUS: Kimegy?

PATTI: Kiterjed.

ADAMUS: Á, jó, jó. Azt hittem hazajönnek, és azt mondják, hogy „A pokolba ezzel!” (nevetés)

PATTI: Nem, nem, sajnálom. Kiterjednek.

ADAMUS: „Már megyünk is. Háztakarítás. Majd később visszajövünk!” – Kitűnő. Tehát az integráció.

PATTI: Igen.

ADAMUS: Igen, egy díjat kérek. Remélem ma több száz, több ezer díjat hoztál.

LINDA: Igen.

ADAMUS: Jó. Még egy párat! Mi a felébredés? A felébredés az, amikor félig alszol, és valaki az arcodba tolja a mikrofont! (nevetés) Á!

LINDA: Ma senki sem alszik.

JEFF: Tudat.

ADAMUS: Tudat. Rendben. Igen, de...

JEFF: Tudatában lenni.

ADAMUS... mondj egy szót, ami együtt jár a tudattal. „Hmm hmm” –tudat. „Hmm” – tudat.

JEFF: Nyitott tudat.

ADAMUS: Nyitott tudat.

JEFF: Egy kezdet.

ADAMUS: Kiterjedt...

JEFF: Kiterjedt, igen.

ADAMUS: Kiterjedt, és rád erőltethetem a szavakat?

JEFF: Igen.

ADAMUS: Tudatosság, éberség.

JEFF: Tudatosság, éberség.

ADAMUS: Éberség. Kitűnő. Éberség. Szóval előre nézel az ösvényeden, és a legnagyobb kihívások, a legnagyobb problémák egyike a korlátolt tudatosság. Csak az van a tudatodban, ami azon a napon, azon a héten történik éppen az életedben, de szinte egyáltalán nem vagy tudatában a Magasabb Énednek, a Szellemednek. Nem vagy tudatában annak a sok entitásnak, akik most itt vannak körülötted. És tényleg nem vagy tudatában az isteniségednek – persze van jó pár rossz intellektuális elképzelésed róla, ami

tényleg csak jól összezavart az „isteniség” kapcsán, de igazából nem vagy tudatában.

Azt hiszem Tóbiás mondta egyszer, hogy az Isteniséged a te egyszerűséged. De az emberek az isteniséget is rendesen megbonyolították. Az isteni olyan nagyon egyszerű és csodálatos és makulátlanul tiszta, de mégis ott volt ez az erőfeszítés, mondhatni kereskedelmi vagy egyházi erőfeszítés, hogy jól megbonyolítsák az isteniséget, és azt állítsák, hogy az valahol nagyon távol van, és egy közvetítőre vagy tanácsadóra van szükséged ahhoz, hogy kapcsolatba kerülhess vele. Tehát igen, tudatosság, éberség – és még egyet, mi a felébredés? Mi történik, amikor ébren vagy?

DEB: Érzés.

ADAMUS: Érzés. Az érzés az jó. Ismételten, én ezt tudatosságnak vagy éberségnek nevezném, hiszen minél inkább tudatos vagy, annál érzékenyebb, érzőbb vagy, és annál inkább növekszik minden kapcsán az érzékelési tudatosságod. Minden kapcsán. Tehát ez jó. És ha ma nem osztanék mindenkinek díjat, akkor sincsenek rossz válaszok. Talán csak egy kevés.

LINDA: Nekem nem ezt mondd.

ADAMUS: Talán csak egy pár. Még egy igazán jót akarok. Mi a felébredés?

SHAUMBRA (nő) Megbízni abban, hogy minden tökéletes.

ADAMUS: „Ez rendben van. Ez nagyszerű. Ez tökéletes.” Abszolút. Olvasóink számára ezt hogyan fogalmaznád meg a könyvünkben?

LINDA: Megbízni magunkban.

ADAMUS: Megbízni... én ezt úgy fogom mondani...”a tökéletes rendben”. Minden tökéletességben van. Pontosan úgy, ahogy az összejöveteleink során is búcsúzni szoktam „Minden rendben van a Teremtés egészében, beleértve téged is.” Ez az egész elképzelés, miszerint minden nagyon el van b... cseszve (nevetés) egy óriási hazugság. Nagy hazugság, és mégis mindenki elhiszi. Tehát ha szabad, akkor én ezt tökéletesnek fogom hívni. Ez tökéletes. Tökéletes, még akkor is, ha te nem azt választod, hogy tökéletes legyen – értitek? Tehát, köszönöm. (Adamus ír a táblára) Tökéletes. Ez egy kemény csoport.

Sok olyan tapasztalást nélkülöző felébredő ember van – akik még csak most kezdik ezt a folyamatot – akik azt feltételezik, hogy az ébredés azon nyomban szuperemberré teszi őket, és az összes problémájuk egy szempillantás alatt szerte is foszlik, és látóvá válnak, és beleláthatnak mások jövőjébe, meg ilyesmi dolgokat hisznek. De, ahogy ezt tudjátok, ez nem így működik, és igazán nem valami jól működik.

Tehát igen, a felébredés. Következő kérdés. (Lindához szólva) Jobb, ha a közönség között maradsz.

LINDA: Nem megyek sehova.

Mi indította be a felébredésedet?

Következő kérdés. Az elmúlt beszélgetéseink során beszéltünk erről az „X” zónáról. Most ráközelítetek erre a gyönyörűséges folyamatra, ami az idő és a tapasztalás kezdete óta tart. (Adamus rajzol) Itt vannak

a hullámformák táncai.

Arrébb vinné valaki az erősítőt? Mert egy kissé bezavar.

Tehát itt volt a hullámformák tánca – az istenié és az emberié. És ezek egy ponton összejönnek – és jelenleg pontosan ez történik. És most ráközelítünk erre a folyamatra. Tudjátok a múltban egy apály és dagályszerű hullámzást alkottak, de soha nem jöttek össze egymással. És most éppen összejövőben vannak, és ti pontosan ezen a helyen vagytok most. (az „X” ponton, ahol a hullámformák kereszteződnek)

Most egyszerűsíteni fogok, és lehet, hogy egyesek számára ez vitatható, de akkor is le fogom egyszerűsíteni a folyamatot. Az első lépés az, amit a Rózsa Gyümölcsének fogok nevezni. Az első lépés: A Rózsa Gyümölcse. És nevezzük ezt egyben kiindulópontnak is. Kezdőpontnak.

Saját tapasztalatodból kiindulva, nálad mi indította be a folyamatodat? Mi ösztönözte a felébredésedet? (torokköszörülés)

LINDA: Ó, igen, készen vagyok.

ADAMUS: Kérlek!

LINDA: Csak annyira benne voltam. Oké. Mi ösztönözte...

ADAMUS: Mi ösztökélte a felébredésedet?

KATHLEEN: A kíváncsiság.

ADAMUS: Kíváncsiság.

LINDA. Be kellene kapcsolnod a mikrofont!

ADAMUS: Kíváncsiság. És kinek a kíváncsisága?

KATHLEEN: Az enyém.

ADAMUS: És ez mikor történt?

KATHLEEN: Amikor a rózsa gyümölcsénél voltam.

ADAMUS: Egy nap felébredtél, majd hirtelenjében azt mondtad? – „Hmm, tényleg nagyon kíváncsi vagyok...” És ez lényegében nem vicces, megtörténik. Ez a kíváncsiság mikor hasított beléd?

KATHLEEN: Amikor még nagyon kicsi voltam. Egy szöcskének a térdéig értem.

ADAMUS: „Egy szöcskének a térdéig érni” Hát ez egy igen furcsa emberi megfogalmazás.

KATHLEEN: Ezzel érkeztem ide.

ADAMUS: Tehát – kíváncsiság. Ez jó. (ír) Kíváncsiság. És most hogy áll a kíváncsiságod? Kielégítést nyert, vagy még nagyobbra nőtt?

KATHLEEN: Valószínűleg nagyobb lett.

ADAMUS: Igaz. Tehát a kíváncsiságod nem nyert kielégítést.

KATHLEEN: Csak részben.

ADAMUS: Részben. És most nagyobb, mint eddig volt? Vagy kisebb? Egy nap felébredtél, majd így szóltál, hogy „Többé már nem vagyok kíváncsi. Abszolút felébredett vagyok.”

KATHLEEN: Nem.

ADAMUS: Nem – oké. Tehát – és ismételten nem akarok itt senkit sem kiszúrni magamnak, de mivel itt vagy, akkor meg miért is ne – szóval akkor még mindig arról van szó, hogy a kutya a saját farkát kergeti egy bizonyos mértékig.

KATHLEEN: Igaz.

ADAMUS: A kíváncsiság egy roppant kíváncsi dolog. Folyamatos mozgásban tart. Benne tart a játékban. Szórakoztat és örökös tünődésre készítet. De igen, a kíváncsiság. A te ébredésed. Köszönöm. Igen.

KATHLEEN: Szívesen.

ADAMUS. Kérlek, adj neki egy keveset Cauldre pénzéből is! (nevetés)

LINDA: Nem! Nagyon kedves vagy.

ADAMUS: Mi történt, ami beindította a felébredésedet? Több milliárd ember fogja ezt olvasni. Tehát igen, ez fontos.

JOYCE: Hát, szerintem...

ADAMUS: Apropos, ha megengeded, hogy egy pillanatra félbeszakítsalak, amit már úgyis megtettem – tényleg felfogod, hogy mit csinálunk mi most itt? Ha tudatos lennél, akkor felfognád.

SHAUMBRA. Könyvet írunk.

ADAMUS: Könyvet írunk, de ezzel egy időben mi mást teszünk még?

SHAUMBRA: Energiát transzformálunk.

ADAMUS: Nos, energiát transzformálunk, igen. Egy órát tartunk az Új Földön! És mindenféle létező ül itt, és teljesen le vannak nyugózva az egész folyamatától. Ezért egyszerűnek kell maradnod. Tudod, ők nem igazán tapasztaltak a Földi élet kapcsán. Soha nem éltek itt. Számukra ez az egész elmélet. Ez mind gyakorlat, és most minket figyelnek ebben a bámulatos osztályteremben. És elsősorban azon tünődnek,

hogy vajon nekik is keresztül kell-e majd menniük a felébredésen – és igen, ez így lesz. Azon tűnődnek, mások vajon hogy csinálták ezt meg. És azon is tűnődnek, hogy ez hogy történt. Valaki egy nap odaállt eléd és azt kérdezte tőled, hogy „Mondd, szeretnél vásárolni egy kis tudatosságot?” Vagy esetleg éppen az utcán sétáltál, amikor hirtelenjében egy magas épület tetejéről lezuhant egy zongora, ami jól kupán vágott, majd azt mondtad, hogy „Á! Azt hiszem itt az ideje, hogy felébredjek!” Mi történt? Következő.

JOYCE: Szerintem...

ADAMUS: Megtennéd, hogy felállsz? Ez az összes fiatal, azok az angyalok, akik még soha nem jártak a Földön tényleg látni akarnak Téged. Bámulnak. „Hogy néznek ki az emberek?” Hmm, á, hmm, á.” Oké, igen. Tehát...

JOYCE: Azt hiszem az élet összes drámája és traumája volt az, ami...

ADAMUS: Dráma és trauma.

JOYCE: ...összezavart, és ki akartam azt egyenesíteni.

ADAMUS: Dráma. És alapvetően már belefáradva hányasz a drámától (nevetés)...ez Kuthumi volt. Akkor most leírom Kuthumi szavait. Szóval belefáradsz az összes drámába és traumába. Jó. Következő.

ESTELLA: Tanulás ...ú, nem is ezt akartam mondani.

ADAMUS: Mély lélegzet! Könnyű ez!

ESTELLA: Meg akartam találni magam.

ADAMUS: Meg akartad találni magad. Ez jó. Ez jó. Igen. Néha ez a megfogalmazás kicsit már túlhasznált, mert oly sok életen át mindannyian elveszettek éreztétek magatokat – mintha egyedül lettetek volna egy szigeten – „És hol a többi részem?” Igen, abszolút. Jó. Legyen még egy pár! Mi indította be a felébredésedet?

CAROLINE: Nem tudtam, hogy fel fogok ébredni.

ADAMUS: Igen.

CAROLINE: Még csak arról sem tudtam, hogy fel kellene ébredjek.

ADAMUS: Helyes.

CAROLINE: És Vince adott egy könyvet, hogy olvassam el.

ADAMUS: Á!

CAROLINE: Shirley Maclaine: „Találd meg Önmagad” c. könyve volt az.

ADAMUS: Igen.

CAROLINE: És akkor az egész alap hiedelmem átváltott, és felismertem, hogy szabad vagyok...

ADAMUS: Igen.

CAROLINE: ...és bármiben hihetek, amiben csak hinni akarok, és azt is felismertem, hogy mindaz, amiben a múltban hittem, az talán nem igaz.

ADAMUS: Akkor most le vagy kötelezve ezért Vince-nek. (nevetés) Igen.

CAROLINE: És ez volt a létező legfelszabadítóbb dolog, amiben valaha is részem volt.

ADAMUS: Kitűnő.

CAROLINE: És ez már majdnem 30 éve volt, és az élet nagyszerű lett.

ADAMUS: Jó. Jó. Itt most abba kell, hogy hagyjuk, mert bár ezek csodás dolgok itt... igen, gyere vissza a díjért.

LINDA: Vince is kap egyet? (Adamus a fejét rázza: Nem) Ó, sajnálom, sajnálom.

CAROLINE: Majd megosztom vele.

ADAMUS: Nem. Igen, meg kell osztanod a kitűzőt. Igen. És valószínű Lindától megveheted egy pár dollárért, de...

LINDA: Eszedbe se jusson!

ADAMUS: Igen.

CAROL: Amikor 12 éves voltam, templomba jártam és meditáltam és „nyelveken beszéltem” (ez egy vallási jelenség, amikor a személy egy általa ismeretlen nyelven kezd beszélni, mely ajándékot a Szent Szellem ajándékozta a Keresztény Egyháznak az Úr Istenítésére és Jézus tanulságára – a ford. megj.)

ADAMUS: Nyelveken beszéltél.

CAROL: Nyelveken.

ADAMUS: És mit mondtál? (vállat von: „nem tudom”) Pontosan. A régi „fogalmam sincs mi a francot mondtam”

CAROL: Azt tudom, hogy beszéltem Buddhát és Jézust és Mohamedet...

ADAMUS: Igen.

CAROL: ...de azt nem tudom, hogy miről szólt az az egész.

ADAMUS: És azóta is beszéltél nyelveken?

CAROL: Nem.

ADAMUS: És most szeretnél?

CAROL: Igen.

ADAMUS: Oké. Akkor mondd, hogy „Vagyok, Aki Vagyok” – úgy, hogy közben legyen kinyújtva a nyelved. (nagy nevetés)

LINDA: Szerintem komolyan beszél. Szerintem komolyan mondta!

CAROL: (kinyújtott nyelvvel) Vagyok, Aki Vagyok. (nagy nevetés)

ADAMUS: Kuthumi a határaitat feszegeti. Csináljuk ezt most mindannyian együtt! Nyújtsátok ki a nyelveket, és mondjátok, hogy „Vagyok, Aki Vagyok.” (Adamus és a közönség együtt csinálja) Fura, bár igaz.

LINDA: Hát ti fiúk, mindenre képesek vagytok!

ADAMUS: Akkor nevezzük ezt egy transz élménynek? Oké. Rendben. Tehát Linda, egyelőre ennyi elég.

LINDA: Ó, végeztél? Rendben.

ADAMUS: Mi az, ami beindítja a felébredést? Azok, akik el fogják olvasni majd ezt a közös munkánkat, ők tényleg olyan dolgokat fognak várni majd, mint az, hogy a könyv leesik a polcra. Rengeteg más dolog is volt, ami azt okozta, hogy Vince odaadja Neked azt a könyvet. Készen álltál rá, de ők ahhoz a könyvhöz fognak kötődni, ami leesik a polcra, vagy lesz egy film, ami váratlanul arra készíti majd őket, hogy egy teljesen más megközelítésből tekintsenek az életre. Vagy lesz egy nagyon rossz álmuk, egy borzasztóan magára alátető rémálom, ami majd elviszi őket arra a szintre, ahol még soha nem jártak korábban. Egy házastárs, egy szeretett személy halála, és ez az első alkalom, hogy tényleg, igazán elgondolkoznak a halálon. Tudták, hogy van halál, de igazából soha nem gondolkodtak még el róla. Vagy lesz egy autóbalesetük. Egy autóbaleset, ami traumát okoz, sőt esetleg kómába esnek, de ez lesz az, ami kizökkenti őket a komfort zónájukból.

Vagy az is lehet, hogy egy nap felébredsz, és rádöbben, hogy egyedül vagy. Vagy pedig az is lehet, hogy hirtelenjében előnt egy óriási kíváncsiság. Ezek a dolgok már létidők óta készülődtek – létidők óta – és most végre összekapcsolódtál vele.

Hogy mi okozza azt, hogy a minta megváltozzon – hiszen ezek a hullámformák már a kezdetek óta így haladtak – hogy mi okozza most ennek a megváltozását, és az összes hullámforma egybefutását, az isteni és az emberi, és minden más egybeolvadását - hát sok minden. Hogy a példáitokat használjam most fel: ott voltál, megtetted. Hány életre van még szükséged? A legtöbben közületek megközelítőleg 1400 életet éltek le. Egy páran pedig több, mint 2000-et. Hány létidőre van még szükségetek? Ez egyáltalán nem ítélezés, mindössze néha érdekes kipróbálni különféle megjelenéseket, magadra venni változatos

személyiségeket, és játszani a Földön.

Az egyik dolog, ami közös azok között, akiket ti Felemelkedett Mestereknek neveztek, akik azok, akik tényleg saját magukká lettek, az az, hogy eljön egy pont a folyamatuk során, amikor tudják, hogy végeztek. Nincs több Föld, nincs több létidő, nincs több kapcsolat az emberekkel, legalábbis nem az eddigi módon. Nincs több ücsörgés a vacsora asztalnál. Nincs több séta az erdőben. Nincs több „hmm hmm”, értitek a másik emberrel. (nevetés, ahogy Adamus a szexre céloz)

LINDA: Hogy mondtad?

ADAMUS: Ú, ez Kuthumi volt! (még nagyobb nevetés) Nincs több ilyen összejövétel. Eljön egy pont, amin minden Felemelkedett Mester átesik, ahol is egy igazi vágy jelentkezik arra, hogy visszatérjen és leéljen még egy pár létidőt. Nem éreztétek ezt, amikor beteljesítettétek a felemelkedést? Igen, az annyira jól hangzik, hogy eltűnj erről a Földi úrhajóról, de amikor megcsap a valóság – néhányatoknak ez a legutolsó létideje – tudjátok, hogy van valami a Föld kapcsán, van valami az élet kapcsán, ami annyira csodálatos.

El tudnátok képzelni, hogy úgy éljtek, hogy közben tudjátok, hogy ez az egész ki fog alakulni – hogy ez már meg is történt? Tudva azt, hogy tényleg bármit megteremthettek magatoknak, amit csak akartok? El tudjátok képzelni, hogy ne aggódjatok az egészségetek miatt? Hogy ne aggódjatok a halál miatt, és semmi miatt? Ez a bolygó lenyűgöző! Sok más életforma is létezik odakint, sok másik, de azok egyike sem fogható az emberi életformához. Egyik sem vezet el a felemelkedéshez. Egyik sem. Nem létezik ennél intelligensebb, vagy inkább hadd fogalmazzak úgy, hogy bölcsebb életforma. Ó, na persze van odakint néhány intelligens életforma, de ők igazából nem valami bölcsek. Még tanulniuk kell.

Kuthumi beszélgetett velem az összejövételünk előtt. Azt mondta, hogy „Hát nem lenne bámulatos egy filmet készíteni egy intellektuálisan nagyon fejlett társadalomról, akik igazából nem rendelkeznek bölcsességgel, hiszen soha nem a Lélek számára tanultak. Hát nem elképesztő lenne?”

Szóval drága Shaumbra, hol is tartottunk? Tehát ebben az ébredésben sok dolog történt, mielőtt eljutottatok erre a pontra – amit felírtam a táblára – a Rózsa Gyümölcséhez. Egyébként a Rózsa Gyümölcse elnevezést Tóbiás találta ki, és ez egy emlékeztető volt a te valóság tájképedben, valahol a tudatodban arra vonatkozóan, hogy bármikor Hazamehetsz, amikor csak akarsz. Úgy teszel, mintha ez nem lenne ott, mókázgatsz életről életre, sőt még csak figyelembe sem veszed, amikor pedig éppen belebotlasz. De egy nap felismered, hogy a Hazavezető út kulcsa mindig is ott volt. Mindig ott volt. Ez a kezdőpont az emberek esetében.

Emlékezzetek csak, hogy amikor ti magatok értetek el erre a pontra – kaptál egy könyvet, kíváncsisággal eltelve ébredtél fel, valaki elvitt egy tanfolyamra, ami megnyitott téged: ezt megelőzően voltak dolgok, talán frusztrációt éreztél az emberi élet kapcsán, talán egy mély vágy élt benned, hogy újra magaddal lehess, minden egyes részeddel. Ezt a mély vágyakozást gyakran félreértik – „az elveszett szerelem” vagy „lélektárs” fogalmát, miszerint a más birodalmakban van egy másik lény, aki rád vár....a létező legnagyobb szerelmi történet. És ez lényegében nagyon is igaz, csak ez nem egy másik lény. Ez csak Te magad vagy. Csak Te.

Előbb vagy utóbb... nagyon figyelek itt az időre. Előbb vagy utóbb mindenki ezen az úton fog végigmenni. Vannak, akik számára sokkal később lesz ez. Ti történetesen a dolgok élvonalában vagytok.

Igen, van egy pár Felemelkedett Mester, aki előttetek járt ezen az úton, de nincsenek sokan. Ti lényegében szerintem igazán a legelső csoport vagytok, akik keresztül mentek ezen. Sok egyén ment eddig át ezen, de ti vagytok az első csoport.

Tehát ha ezen a ponton felidézitek az emlékeiteket, a legtöbbitetek számára ez üdítő volt, magával ragadó, és azt okozta, hogy mindent átértékeljétek, és ennek hatására megteltetek örömmel és várakozással. Sokan úgy éreztétek magatokat, mintha az utcán táncolnátok. Mintha legszívesebben felpattannátok a biciklikre, végig karikáznátok az egész utcán, és mindenki ajtaján bekopogtatnátok. Ez vicc volt.

LINDA: Ha-ha-ha-ha.

ADAMUS: Hogy megtérítsétek őket. Legszívesebben mindenkivel erről az új, fantasztikus bölcsességről beszéltek volna, erről az örömről, amire most leltetek rá éppen. „Hazamegyek”Emlékeztek?

Szóval ez a felébredés pontja. Ez ragyogó, abszolút briliáns. Ez azonnal rengeteg tanulmány elkezdéséhez vezet – mindent tanulmányoztatok, ami csak a kezetek ügyébe került, mindent, ami csak spirituális – és olvastatok a filozófiáról, a vallásokról, és elolvastatok minden New Age könyvet, minden csatornázott entitást. Sok olyan ember van most is a weboldalon, akik most ezen a ponton tartanak – és most az interneten vannak – és mindent elolvasnak. Megszállottak. Nem tudnak betelni ezzel. Képtelenek betelni. Biztos vagyok benne, hogy egy páran ugyanezt tettétek.

És aztán spirituálissá váltatok. Magatokra vettétek a spirituális kitűzött. Azt mondtátok, hogy most már spirituálisak vagytok, és nem is igazán tudtátok mi a francot is jelent ez igazán, de az biztos, hogy jó érzések támadt tőle. Ez egyfajta becsületbeli érdemet ad számotokra, valamit, amihez köthetitek magatokat, és igen, ez arra emlékeztet benneteket, hogy egy utazáson vesztek részt. Ez a szakasz úgy egy pár hónapig, illetve talán egy pár évig tart.

Felébredés, 2. Szakasz

És ekkor egy igen érdekes dolog történik. Belementek a második fázisba. (Adamus ír) Ez a „Jaj!” Így fogom ezt nevezni: „Jaj!” „Jaj!” Mi a...” (Adamus ír) A másik pedig az, hogy: Ezt meg minek? (nevetés) Vagy, ahogy ezt én szeretem nevezni (Adamus ír) –Caudre ma nem képes betűzni. „Lebontás - destruktorálás.” Jaj! Jaj! Jaj! Mindannyian jártatok ott, megtettétek, és még mindig érzitek ennek a mellékhatásait. Készen álltok a Hazatérésre, jelentsen ez bármit is! Mostanra egy bölcs, spirituális személy lettél. Még másképpen is kezdesz beszélni az emberekkel, egyfajta arrogáns, ellenszenves, „om” típusú hangon, és ekkor valami történik. Az életed darabokra hullik. Destruktorálódasz.

Nem akarom azt mondani, hogy ez sajnálatos, mert ez valamiképpen szükségszerű, ugyanakkor ennek nem kell fájdalmasnak lennie. Ennek nem kell fárasztónak lennie. Nem kell annyira halálszerűnek lennie. Ez be fog következni, mert ebben a „JAJ!” zónában, mindaz, amit valaha is gondoltál magadról, minden hiedelmed, amivel valaha is rendelkezél, elkezd széthullani. Ez a szó szoros értelmében átalakító, csak úgy tűnik, mintha minden összeomolna. Összeomlik, mint egy régi épület egy földrengés alkalmával. És az emberi aspektus pedig kiabálni kezd, hogy „Mi a... történik a felébredéssel?”

Na, ekkor rengeteg ellentmondással bírsz. Spirituális személy vagy, akinek az élete elindult lefelé a lejtőn. Azt mondtad mindenkinek, hogy milyen nagyszerű is leszel, és most, tessék, semmivé váltál. (nevetés)

Ők meg kinevetnek „ha,ha,ha” a hátad mögött, és nagy ritkán a szemedben is. Elveszítéd a munkádat, a házastársadat, az egészségedet, a munkádat: minden darabokra hullik. Destruktúralsz. Leépítesz.

Ünnepelj! (valaki a közönségben azt mondja, hogy „Hurrá!”) (Adamus kuncog) Egy csomó dolog elkezd megtörténni. Most már a felébredés megtapasztalási részében vagy. És az összes régi vallásos értékek elkezdenek megváltozni, átalakulni, az összes hitrendszered.

Néhányan bírtok egy olyan aspektussal, mivel így lettetek nevelve – aki sikeres akart lenni az életben, jó munkát és jó családot akart, és azt akarta, hogy a többiek büszkék legyenek rá, és olyan gyermekei szülessenek, akikre majd ő lehet büszke – és ez nem feltétlenül így alakult. Ez az aspektus egyébként még mindig itt köröz körülöttetek. Még mindig azt mondja, hogy „Hmm, nem kellett volna mindezekkel az egyéb dolgokkal foglalkoznod, mert azzal, hogy ráléptél erre az örült spirituális ösvényre, most nézd csak meg, mit tettél az én életemmel!” Látod? Ez az aspektusod nem törődik a te életeddel, csak a sajátját akarja beteljesíteni. Ez azt akarja, hogy – ahogy ezt ti neveznétek – „Hagyd csak rá a Beaver-re” (ez egy 50-es évekbeli TV show és egy idealizált, eszményi családról szól) - csak egy könyv szerinti életet akar. Egy fantázia életet. És vannak, akik így is élnek, pedig ez csak egy aspektus, ami így kerül eljátszásra.

Tehát egyszerre csak minden darabokra hullik, te pedig lényegében elkezdesz megbolondulni. Mentálisan, fizikailag, anyagilag, és kifejezetten spirituálisan elveszítéd az egyensúlyodat. Semminek sincs többé értelme.

Az aspektusok számára pedig ó! – ekkor érkezik el a buli időszaka! (nevetés) Mert ekkor visszatérnek. Néhányuk már jó régen elveszítette veletek a kapcsolatot, már létidővel ezelőtt. Nem küldtek emailt. Nem jöttek el vacsorára. Odakint voltak, mert már nagyon elegük volt belőled! Ezért inkább elmentek valahová máshová, és egyszeriben csak ezt a sürgetést érezték, hogy jöjjenek csak haza. Ők is azt a hívást hallják, amit te. Érzik, hogy valami felbolydul, erre aztán hazajönnek. Nem feltétlenül állandóra, csak beugranak, hogy megnézzék a.) hogy tényleg eljött-e az ő idejük, hogy átvegyék feletted a hatalmat, ahol is ők dirigálhatják az előadást, illetve b.) van egy részük, amelyik kíváncsi. „Talán most tényleg Hazatérünk.” Majd pedig nevetnek egyet, hogy „Ki van zárva. Ki van zárva.”

Szóval az aspektusok visszajönnek. Visszatérnek, ahogy ezt Anndrah és On is elmondhatja nektek, mégpedig egyik hullám érkezik a másik után. Tudom, hogy létezik egy közkeletű megértés az aspektusok hazatéréséről, miszerint csak veszel egy mély lélegzetet, és ők majd mind hazatérnek iziben. Néhányan igen. Egy páran ezt teszik. Boldogok, hogy visszatérhetnek. De némelyikük igen csak bosszús és ideges rád. Némelyikük semmire sem tart téged. Vannak, akik azt gondolják, hogy egy bolond vagy. Azt nem tudják, hogy miért, de csak a hatalomra és a kontrollra törekednek.

Ezért ez tényleg egy nehéz időszak. Meg vagyok lepve, hogy megcsináltatok. Ó, igen – ti magatok is! (nevetés) Nagyon meg vagyok lepve, hogy megcsináltatok. Ez egy törékeny, ugyanakkor pedig egy szerfelett fontos időszak, amin keresztülmentek.

A „JAJ!” Zóna

El tudjátok most ezt képzelni egy pillanatra, ha most visszanéztek erre ebből a nézőpontból: visszanéztek és ezt mondjátok, hogy „Tudod, ez csak a lebontásról, a destruktúrálásról szólt. Mindössze az átalakulásról szólt. Csak arról szólt, hogy elengeded a régi, beragadt energiákat annak érdekében, hogy mind tovább

fejlődhessünk, felemelkedhessünk vagy felébredhessünk” – vagy illessétek ezt olyan néven, ami csak a kedvetekre való. Mit tennél másképpen? Most, hogy már tudod, hogy mindez már lejajlott, mit tennél másképpen? Eljött a mikrofon és a közönség ideje. Mit tennél másképpen? Milyen tanácsot adnál azoknak, akik a következő hullámban mennek ezen végig közvetlenül utánad? És ők egyébként most várároznak. Gail?

GAIL: Semmit sem tennék másképpen.

ADAMUS: Semmit sem tennél másképpen.

GAIL: Nem. Örülök, hogy minden egyes dolgot megtapasztaltam a gyötrelemtől kezdve az extázisig.

ADAMUS: Ki rajzolt a táblámra?! (nevetés, ahogy Adamus észreveszi, hogy van egy-két használt papír a tábláján)

GAIL: Az aspektusom. A művész!

ADAMUS: Szóval semmit sem tennél másképpen?

GAIL: Nem. Akarod, hogy őszinte legyek veled?

ADAMUS: Miért te... nem voltál őszinte velem?

GAIL: Egy jó párszor.

ADAMUS: Ó!

GAIL: Nagy ritkán.

ADAMUS: Tudom. Igen. Tehát te...

GAIL: Mindig meg akartalak ölelni.

ADAMUS: (Adamus mosolyogva átöleli a közönség örömére)

GAIL: Köszönöm.

ADAMUS: Köszönöm.

GAIL: Örömmel.

ADAMUS: Tetszik a tetkód.

GAIL: Köszönöm! (megmutatja a karján lévő tetoválást)

ADAMUS: Mutasd meg a kamerának! Igen.

Tehát mit mondanál nekik? Semmit? „Ez egy titok, te szöcske. Fedezd fel saját magad!” (nevetés Adamus vicces akcentusa miatt) Én ezt mondanám nekik!

GAIL: Azt mondanám, hogy követned kell a szíved!

ADAMUS: Lószar!

GAIL: Nem, követned kell a...

ADAMUS: Abszolút lószar.

GAIL: Nem számít, hogy milyen szarul is hangzik ez némely esetben...

ADAMUS: Azt fogod mondani nekik, hogy kövessék a szívüket? De hiszen azt sem tudják, hogy van szívük!

GAIL: ...de követned kell a szívedet.

ADAMUS: Azt sem tudják, hogy mi az, hogy szív. Az ő szívük úgy össze van gubancolva, akkora a zürzavar... Kuthumi nevet. Sajnálom, de... igen...

GAIL: Ó, ez rendben van.

ADAMUS: Ölelkezünk, harcolunk. Rendben van.

GAIL: Hogy meg kell bíznia magában! Követnie kell a szívét bármi áron, akármi is jelenik most meg az életében.

ADAMUS: Majd másnap reggel pedig föbe lövik magukat, mert nem értik, hogy miről is beszélsz nekik. Ez... van egy kis szavam erre. Ó, Makyó ez a szó. Keressetek csak rá az interneten. Makyó. (Adamus leírja) Oké. Következő. Makyó. Nem fogom ezt most elmagyarázni. Ezzel fenntartom a kíváncsiságotokat. Imádtok kíváncsiak lenni.

[Az angol nyelvű wikipédia szerint ez – röviden: A makyó (魔境, makyō) “kísértet barlang” vagy “az ördög barlangja.” A Zen hivatkozik rá képletesen, egyfajta ön-áltatásként, amely egy tapasztalásba kapaszkodásból ered és egy konceptuális “fészket” hoz létre önmagából. A Makyó, más szóval, lényegében az illúzió szinonimája, de a szó kifejezetten azokra az élményekre utal, amiket meditáció közben lehet átélni. Saját szavaimmal, "amikor pont azt a mozt" akarod átélni, pont úgy akarod értelmezni, mint amik az "elvárásaid" egy élménnyel, szituációval kapcsolatosan. – Zapverho

Most tényleg, leülsz valakivel, aki éppen ebben a krízis zónában van – az élete éppen most hullik darabjaira, öngyilkos gondolatai vannak, haragosak, zavarodottak, mint én (Adamus a lapokat hajtogatja a táblán, és keresi a megfelelő lapot) Fogalmuk sincs arról, hogy mi is történik velük, és rád néznek, és valaki olyat látnak, akit éreznek – nem értik – de éreznek benned valamit. Éreznek egy bölcsességet. Éreznek egy egyensúlyt. Úgy érzik, hogy el akarják szívni az energiádat, és el akarják venni tőled azt, amivel te rendelkezel, de te ezt nem fogod hagyni nekik. Tudom, hogy túl gyorsan beszélek, de igen. Tehát mit is mondasz neki? Éppen most veszítette el az állását, a felesége is most hagyta el, egy árva vasa

sincs a bankban, és az orvos is most közölte velem, hogy cukorbeteg. És te azt akarod neki mondani, hogy kövesse a szívét? (Adamus behány)

GAIL: Nem. Azt mondanám, hogy vegyen egy mély lélegzetet! Hogy lélegezzon!

ADAMUS: Oké, és erre vesznek is egy mély lélegzetet, majd ezután (Adamus behány). (nevetés)

GAIL: Igen, majd megy és leugrik a szikla tetejéről. Vagy vonat elé fekszik.

ADAMUS: (hümmögve): Hmm, hmm, hmm. Hmm. Mit fogsz nekik mondani?

GAIL: Hogy minden rendben lesz.

ADAMUS: Á, köszönöm. Ez volt az én válaszom.

GAIL: Hogy minden rendben lesz. Igen.

ADAMUS: Rendben lesz. Namost, lényegében ez is lószarnak hangzik, de felfogjátok, hogy...

GAIL: Én is ezt a lószart mondogatom magamnak minden nap.

ADAMUS: Pontosan! És ez egy őszinte válasz, mert te tudod, hogy minden rendben lesz. Az lehet, hogy nekik még vissza kell jönniük úgy tíz éltre...

GAIL: Nem mindig.

ADAMUS: Nem. Ez van. ...Te már ott vagy. Már megcsináltad. Már ott vagy. Bármilyen játzmákkal is foglalod le magad menet közben, míg odaérsz, bármilyen tapasztalásokat is akarsz megélni – de honnan tudod, hogy te és én nem a mi tiszteletreméltó Harmadik Körünkben ücsörögve tekintünk most ki a mi Harmadik Körös ablakunkból, és nem azt mondjuk éppen: - „Hé Gail, hogy vagy ma te felemelkedett létező?”

GAIL: Nos, a Vagyok, Aki Vagyok tudja, hogy már ott vagyok. Ez a részem, aki most itt van, tudja, hogy itt vagyok. De amikor visszatérek a saját helyemre és visszamegyek a világba, hogy úgy mondjam, akkor ez az egész szertefoszlik, eltűnik.

ADAMUS: Igen.

GAIL: Belép a valóság.

ADAMUS: De tetszik nekem ez az egyszerűség, hogy „rendben lesz”. Kérdezd meg Lindát! Add oda a mikrofont Lindának!

LINDA: Igen, rendeződni fog. Rendben lesz.

ADAMUS: Rendben lesz, és ez egy igaz, őszinte válasz. Rendben lesz. Nos, az elképzelhető, hogy nem igazán akarjátok, hogy elolvassák az apróbetűs részt arról, hogy mi is fog történni. (nevetés) Az majd

később következnek. De igen, minden rendben lesz. És majd rátok néznek – tényleg hinni akarnak nektek egyébiránt – rátok néznek majd: „Tényleg?” És erre azt feleled: „Tényleg” Most vegyél egy mély lélegzetet!” Áh! Áhhh!

Shaumbra, ti tudjátok, hogy ez rendben lesz! Az egyetlen dolog, amit szerintem mindannyian sajnálni fogtok az az, hogy nem ismertétek fel, hogy minden rendben lesz, hogy harcoltatok azért, hogy minden rendben legyen, hogy még akkor sem hittetek ebben, amikor meghozhattátok volna a választást, hogy ezt elhiszitek, hogy rendben lesznek a dolgok! Az egyetlen megbánás ebben az egész lenyűgöző folyamatban azért lesz, mert azt mondod majd, hogy „A francba, bárcsak jobban élveztem volna!” (a közönség azt mondja: igen) Igen! Rendben lesz. (a közönség tapsol)

És tudjátok mit? Csak... (Adamus nevet, mert Linda ad neki egy Adamus díjat – nagy nevetés kíséretében.) De csak akkor, ha te tűzöd fel! (Linda rátűzi az ingére)

És most, pont ezután az energia abszolút megváltozott a teremben és online-on is. Képzeljétek csak el, mit tesz ez majd másoknak! Az energia megváltozik. Ó! Az a rengeteg feszültség és aggodalom! Az a sok aggodalmaskodás az abszolút semmi miatt, ami semmi másra nem jó, csak hogy aggódj egy kicsit, de szerintem ti már belefáradtatok ebbe! (Adamus a terem hátuljába sétál) Mindaz a rengeteg előre figyelés, és az ismeretlentől való félelem, mikor pedig meg is fordulhatnál... (Adamus megköszörüli a torkát, és a közönség hátrafordul, hogy szemből láthassa) és csak visszafordulsz és visszanezel a tapasztalásodra, és onnan, ahova megérkeztél választod ki a potenciált arra vonatkozóan, hogy hogyan érkezz meg oda.

Most ne gondolkozz ezen, csak érezd ezt, mert a gondolkodás azt fogja okozni, hogy azt mondd: „Igen, de Adamus az életem valósága, és te tudod, hogy ezt meg azt meg kell tennem. És ezt nem tudom megtenni a gyermekeim és a munkám miatt és a ...bla-bla-bla miatt. Már is újra benne vagy a régi játszmában.

Most komolyan, képes vagy most visszatekinteni a Harmadik Körödből és azt mondani, hogy „Hogyan akarom megtapasztalni az odajutást?” – Ez sokkal valóságosabb, mint a lineáris, időben való előrehaladás. És ha van valami, ahova Kuthumi és én is el akarlak vinni benneteket ma, akkor az az, hogy te most visszanezel magadra, amennyiben ezt választod. Ha nem választod, akkor mindig csak előre fogsz haladni a mély ismeretlenbe, meg mindenhová máshová, és folyamatok által akarod majd elérni a felemelkedést ...ezt viccnek szántam. (nevetés) Ha folyamatok által akarod elérni a felemelkedést, megteheted. De ha vissza akarsz tekinteni, és azt mondani, hogy „Így fogom ezt megtenni, mert ezt választom!” – megteheted. Ehhez kell némi gyakorlat, mert eonnyi idők óta a másik utat járjátok, de nem kell túl sok gyakorlás.

Tehát mit mondanál még valaki olyannak, aki ebben a zónában van?

LINDA: Ó, van valaki. Itt. (a személy vonakodik) Nem?!

MAURY: Mit mondhatnék?

LINDA: Nem?!

ADAMUS: Mit mondanál?

MAURY: Nos...

ADAMUS: Én leszek Maury.

MAURY: Te jó ég!

ADAMUS: És keresztül fogok menni a felébredés tragédiáin. A „Jaj!” zónában vagyok, és én vagyok Maury, aki egy magas tudatú és felébredett Mauryval beszélek. Aki sokkal inkább férfi! (Adamus nevet, majd a szeméit forgatja) Ó, Kuthumi. Ez Kuthumi volt. Nem én voltam!

LINDA: Édes.

ADAMUS: Igen, édes volt. Gyengén. Hármás volt a tizes skálán.

Tehát Te vagy a magas tudatú Maury, aki most az emberi Mauryval beszélsz. Mit mondanál Maury?

MAURY: Nekem az a vezettetésem, hogy mindig legyek együtt azzal a kapcsolattal, ami a pillanatban van. Ezt csak érzem, tudod, ez egy érzés... (megáll, mert Adamus a fejét csóválja, majd a szeméit forgatja, majd fejbe „lővi” magát, majd „elájul, összeesik, rázuhan a székre, és Normába kapaszkodik. Nagy nevetés)

ADAMUS: Norma, segíts nekem lélegezni! Segíts nekem lélegezni Norma!

MAURY: Igen, lélegezz! Vegyél egy mély lélegzetet!

ADAMUS: Vegyél egy mély lélegzetet, igen!

MAURY? Ez igaz. Általában először ezt szoktam mondani.

ADAMUS: Én remekül szórakozom mindannyiótokkal, de... (Adamus köp egyet)

LINDA: Ó! Ó! Ó!

ADAMUS: Köpök a folyamatokra! Köpök a... ez Kuthumi volt, elnézést.

LINDA: Ez a cipőm volt. Ó!

ADAMUS: Köpök a folyamatokra és a struktúrákra és erre az összes gondolatra! Hiszen pont ezen botlottál meg. Valaki mást is el akarsz gáncsolni?

MAURY: Nem. Egyszerűen lélegezni.

ADAMUS: Lélegezni. Oké. Ez jó... vegyél egy mély lélegzetet, és ezután mit mondanál nekik?

MAURY: Hogy csak érezzék az érzéseket.

ADAMUS: Talán. Talán gyűlölik azokat az érzéseket, de igen. Tudod, hogy én mit tennék?

MAURY: Mit? Mit tennél?

ADAMUS: Azt kérdezem tőled, hogy tudod-e, hogy én mit tennék?

MAURY: Hát én is ezt kérdezem.

ADAMUS: Tudod, hogy én mit tennék. Az egyik dolog, amit tennék, az lenne, hogy megkérném őket, hogy lélegezzenek velem. Azon a ponton nem igazán mondanék semmit. Csak hagynám, hogy érezzék a jelenléteket. Ez sokkal hatékonyabb minden szónál, minden terápiánál, és sokkal olcsóbb, mint a gyógyszerek. Tehát hagynám, hogy érezzék a jelenléteket, Maury Mauryval. (Adamus átkarolja Mauryt) Hát nem jó érzés ez?

MAURY: Nos, a kapcsolat együttérzése a gyógyítás kulcspontja. Igen, ez csodálatos érzés.

ADAMUS: Jaj, túl sok a szöveg. Mély légzés. Ez csak Maury és Maury. (mind a ketten mélyen lélegeznek) Á! Sokkal jobb! Köszönöm. Köszönöm. (némi taps)

MAURY: Köszönöm.

ADAMUS: Gyorsan egy másikat.

LINDA: Ő díjnyertes? Díj?

ADAMUS: Ó igen, abszolút!

LINDA: Rendben, tessék. Megérdemled. Tényleg megdolgoztál érte.

ADAMUS: Tehát még mit mondanátok nekik a „Jaj” zónában, ebben a traumatikus szakaszban?

SHAUMBRA (nő): Gyerünk és ugorj!

ADAMUS: Gyerünk és ugorj!

SHAUMBRA: Gyerünk és ugorj!

ADAMUS: Nem rossz. Gyerünk és ugorj! Hallottam már, Aandrah szokta ezt mondani az embereknek, nagyon szeretetteljesen és együttérzően. Ezt imádom!

LINDA: Ellenvetésem lenne. Ez nem orvosi tanács.

ADAMUS: Nem, ott most arról az ugrásról beszélünk, hogy a csak emberből ugorjon bele az ébredésbe!

LINDA: Vigyázz, mit mondasz!

ADAMUS: Akkor legyünk még ennél is mélyebben őszinték. Hányan használtátok a felébredés áldozatiságát arra, hogy egy kis figyelemre vagy egy kis energiára tegyetek így szert? (a közönség tagjai felemelik a kezüket) Köszönöm. Köszönöm. Linda?

LINDA: Az én kezem fent volt! (a közönség és Adamus nagyon nevet)

ADAMUS: „Az életem éppen darabjaira hullik. Nem tudom, mit tegyek.” Namost, ez egy igaz állítás, de néha van ebben egy kis – „kunyera” – ahogy ezt én nevezem. Ez Kuthumi volt. Kunyera. Igen, ez nektek tetszik. Írjátok rá az ingekre. Néha bejön ez a „szegény én” dolog. „Szegény én”. A felébredésen megyek keresztül.

LINDA: Már megbocsáss, de ki akarna egy olyan inget hordani, amin az áll: „Kunyera”? (nagy nevetés, és a közönség pár tagja jelentkezik)

ADAMUS: 18 online megrendelést vettem fel most. Aki most online-on néz minket, ki hordana...(a kamerába nézve)

LINDA: Kunyera?

ADAMUS: Kunyera? Ki viselne....? Látod? 12 milliárd ember válaszolt erre éppen most. (nagy nevetés) Nem tudom, hogy máskor is meg fogom-e hívni Kuthumit. Ez egy nehéz megosztás, és... egy test, két felemelkedett létező. Ez nehéz.

Tehát drága Shaumbra, itt, a „Jaj!” zónában minden kezd szétesni. Lehangelőnek tűnik. Sötétnek látszik. A végét járjátok. Igazából ez a létező legnagyobb halál folyamat, amivel valaha is szembe fogtok nézni, beleértve a fizikai halált is.

A fizikai halál egy napsütéses parkban tett séta ehhez képest, és ez most komoly, mert akkor csak elmentek. Általában a testeteket megelőzve, már napokkal előtte elmentek. Elveszítitek a kapcsolatot és a tudatotokat, és csak átpárolgok a túloldalra, majd meghal a testetek, és mindenki sírva fakad – vagyis majdnem mindenki. De ez keményebb. Ez az én halála, azé az éné, aki oly gondosan fel lett építve, aki oly kifogástalanul meg lett tervezve, és létidőkön át profi módon lett manipulálva. Bizonyos részeit örökkévalónak tervezték meg, és hirtelenjében felfedezi, hogy nem az.

Itt most nem a fizikai testről beszélek, hanem a legyártott emberi személyiségről. Erről a robot aspektusról, aki az emberi tökéletességre lett beprogramozva – egy csodálatos test, ragyogó arc, kifogástalan öltözet a divatnak megfelelően – természetesen. Mesés bőség. Mindenkin túlszárnyaló intelligencia. Egy-két kézmozdulattal csodák véghezvitelének a képessége –és természetesen csokoládés sütik illata folyamatosan.

Tehát ez a robot –ami lényegében aspektusok csoportjából tevődik össze – gondosan meg lett tervezve a robotokhoz hasonlóan, majd ki lett küldve. És egyszerre csak, te és a robotok mindnyájan felfedezitek, hogy ez egy hatalmas, óriási illúzió volt. Soha nem fogod elérni az emberi tökéletesség állapotát. Mert ez elérhetetlen. Megvalósíthatatlan. Soha nem fogsz ebben a státuszban felemelkedni: ez másként történik meg. A felébredés másmilyen.

Ez a „Jaj!” Szakasz, ez a leépítő-szétbontó periódus bármédig eltarthat, a gyorsaknak úgy kb.10, 15 évig, míg másoknak eltarthat 3, 4, 5 vagy több létidőig is. A lassúaknak pedig akár 20, 30 létidőig. Igazán. Gondoljatok csak a saját felgyülemlett szemetetekre, az összes felgyülemlett hiedelemre, káprázatra és illúzióra, haragra, sebre, és minden egyébre. Gondoljatok csak bele, milyen sok időbe került mindezt

összegyűjteni. És gondoljatok csak bele milyen sokáig tarthat mindezt kitisztítani.

A mi oldalunkon kötöttünk egy fogadást az angyali létezőkkel– én vesztettem - mert tudjátok, nekünk van valamink, amit mi emberi TV-nek hívunk. Ez volt az első valóság sorozat TV, és mi innen nézünk benneteket! (nevetés) – „Nahát! Bámulatos! Fura, de elképesztő!” És van egy társ programja is: „Furcsa, de igaz: Az emberi gondolatok és cselekedetek”

Tehát kötöttünk egy fogadást a felébredés kapcsán. Mennyi ideig fog tartani, míg a fejlettebb – nem szeretem ezt a fogalmat, mondjuk inkább azt, hogy a kétségbeesettebb (nevetés) emberek felébrednek? Az általános egyetértés 3, 4 esetleg 5 létidő volt. Drága barátaim, nagyon sok spirituális pénzembe kerültek nekem! (nagy nevetés és taps) Tudjátok ki nyerte meg a fogadást? Tóbiás.

LINDA: Mi.

ADAMUS: Tóbiás.

LINDA: Mi nyertük meg.

ADAMUS: És ti. Egyértelműen ti. De Tóbiás volt, aki azt mondta: Nem. Azt mondta: - „Én ismertem őket Tien Templomaiból. Szerettem őket. A bűdös cipőjükben jártam.” És Tóbiás még ezt is mondta, hogy - „Nem, ők még ebben az életükben meg fogják ezt tenni, és ehhez nem kell majd 90 év. 12, 15, 20 év alatt megteszik.” A legtöbben már ilyen régóta ezen az úton jártok.

És akik utánatok jönnek, amennyiben nem... ó, kedvesem, kifutunk itt az időből. Az utánatok jövők, amennyiben elegendő szenvedély él bennük eziránt, akkor 5-6 év alatt meg tudják tenni. És az évek nem számítanak – csak nektek. Ha már vége, akkor nem számít. De igen, egy részetek azt kérdezi, hogy „Meddig fog ez még tartani?”

Erről a könyvünkben fogunk többet beszélni. Meg fogjuk adni a részleteket arról a szikráról, ami beindítja a felébredést, és az emberek majd fel fogják ismerni, hogy az éppenséggel nem mindig egy szikra. Hanem egy nyomás, ami már jó ideje gyülemlik fel. Néha már annyira sok a pszichikus energia a hullámminták eredményeképpen, annyira sok a felgyülemlett pszichikus energia, hogy az kiereszokolja ennek a bekövetkeztét. És egy nap a felébredés...meghatározható lesz. Ez nem igazán akkor fog megszületni, de azon a ponton már meghatározható lesz egy könyv, egy tragédia vagy valami történés eredményeképpen.

Erre a „Jaj!” Zónára szeretnénk koncentrálni. Hogy segítsünk abban, hogy az emberek megérthessék, hogy amin keresztül mennek az viszonylag megszokott dolog, és hogy minden rendben lesz, amennyiben ezen keresztül tudnak jutni.

Ebben a leépítő vagy szétbontó zónában érzik meg azt is, amikor a szellemi vezetőik eltávoznak, ez az, amikor annyira nagyon egyedül érzik magukat, és amikor többé már semminek sincs értelme. Erről többet fogunk beszélni.

Az „Egybeolvadás”Zóna

Na, ezután jön a következő lépés, amit én az egybeolvadásnak fogok nevezni. Az „egybeolvadás”.

Apropó, ezek nem éles sorompók. Nem csak úgy átugrasz az egyikből a másikba, hanem ezek egybefolynak egymással. Most ezt nagyon leegyszerűsíttem.

Eljuttok ehhez az „Egybeolvadáshoz” a folyamat során. Ekkor a hullámformák már elkerülhetetlenül jönnek össze egymással. Hirtelen rádöbbsz, hogy „A francba, nincs visszaút. Ez most történik. Megpróbálsz visszamenni, de nem tudsz. Megpróbálsz felejtetni, de nem tudod elfelejtetni azt, amit már tudsz. Megpróbálsz ezt tesztelni is akár. Azt mondod, hogy „Ki tudom ezt az egészet törölni?” – Hát nem.

Tehát ez a következő az egybeolvadás, ahol egy nagyon mély szinten lényegében elkezdted érezni saját magadat, az isteniségedet. Még mindig nagyon embernek érzed magad, de egyszerre csak futó bepillantásokat nyersz a tisztánlátásba. Ennek valószínűleg a legjelentősebb része az, hogy egyszerre csak előnt egy kreatív kitörés. Soha nem éreztél még ilyet. Váratlanul kreatív természetű dolgok kezdenek vonzani – zene, művészet. Eddig egyáltalán nem érdekelték ezek a dolgok. Ekkor hirtelen elkezdted meglátni a szépséget a dolgokban, amik mindig is ott voltak, csak te voltál az, aki eddig nem vetted azokat észre.

Még most is sok traumán és káoszon mész keresztül a „Jaj!” zónában, a lebontási szakaszban, de most ott él benned a remény. Bizonyítékait kezded annak látni, hogy ez tényleg történik. Lényegében elkezdesz kapcsolatba lépni és kommunikálni a nem fizikai entitásokkal. Ez nem azt jelenti, hogy csatornázó leszel – hála istennek – de váratlanul azon kapod magad, hogy más létezőkkel beszélgetsz. És ők válaszolnak, amit te persze kétségbe vonsz. De megint megteszed, és a következő alkalommal kicsit nagyobb a tisztaság.

Hirtelen a köd elkezd kissé felszállni, de másnap lehet, hogy megint sűrűn leereszkedik. És egyszerre csak valami mély, új szenvedélyt érzel, ami másnapra megint olybá tűnik, mintha megfakulna, elhalványulna. Ebben a fura köztes zónában vagy, és drága Shaumbra, ti most pontosan itt tartotok. Még mindig vannak aggodalmaitok. Még mindig könnyen megijedtek, kissé még sokkban vagytok és félelmetek van ettől a folyamattól, amin átmentetek. És nem tudátok, hogy már átmentetek rajta. Még mindig ott az aggodalom, hogy vissza kell, menjetek, vagy, hogy még mindig benne vagytok, vagy, hogy ezt az egészet csak kitaláljátok.

De kedveseim, ebben az összeolvadásban elkezditek megérezni az éneteket, ezt az elvesztett szeretetet. Ez ekkor egyre intenzívebbé válik, egyre nagyobb a vágy, és a vicces itt, ebben a szakaszban az, hogy nem csak a ti szívetek fáj az elvesztett szeretetekért, hanem azt is érzitek, hogy az is fáj értetek.

Ez egy szavakkal elmondhatatlan, leírhatatlan érzés, mikor tudod, hogy minden részed hiányolt téged, törődött veled és elkülönülve érezte magát tőled, és sokkal jobban haza akar térni hozzád, mint ahogy te akarsz hozzá visszatérni. Ez egy lenyűgözően gyönyörűség élmény. Lehet, hogy csak egy másodperc tört részéig tart, de ez nem számít. Nem számít.

Jó Uram – jó belső uram – kifutok az időből.

Tehát itt valami történik. Az egybeolvadás. Annak tudása, hogy ez valóságos. És váratlanul felfedezed, hogy amit mindig is kerestél, az tényleg itt van. Úgy érzed, mintha egy áttörés határán lennél. Úgy érzed, szinte már meg majdnem bele is kóstolhatsz, be is lélegezheted azt a valamit. Nevezd ezt bárhogy – megvilágosodásnak, éberségnek, felemelkedésnek – annyira közel van – tudod, hogy ott van. Nem pedig egy messzi, távoli álom többé már, hanem itt van, de még mindig kisiklik, elszökken előled. Pedig

igazából nem ez történik. Csak te érzed ezt így.

Valami történik itt, amiről szeretnék beszélni, ezért egy kicsit hosszú leszek, de szeretnék erről beszélni. Ez rendkívül fontos.

Itt - ez az, amikor elkezdesz tanítani vagy megosztani másokkal – ez az a pont, amikor nagyon nagy elterelések történnek. Pontosan itt. Nem itt – a „Jaj” zónában, hanem itt – az „Egybeolvadásban”. Hirtelenjében elkezdték ezt megkóstolni – az elterelést.

Mik ezek az elterelések? És erre tudnod kell a választ, mert ti magatok tapasztaljátok ezeket. Mik az elterelések? Kérlek. Linda téged fog önként jelentkezőként szólítani.

PATRICIA: Engem?

ADAMUS: Igen. Kitűnő. Kitűnő választás.

PATRICIA: Hogy mik az elterelések. Hú...

ADAMUS: Vegyél mély lélegzetet jó mélyre. Mi az, ami Téged elterel? Elkezdted érezni az énedhez való visszatérést. Mi az, ami elterel ettől Téged?

PATRICIA: A hétköznapi aggodalmak.

ADAMUS: Köszönöm. Igen. A hétköznapi aggodalmak. Említs ezek közül egy személyest.

PATRICIA: A szakmai és anyagi aggodalmak.

ADAMUS: Konkrétan?

PATRICIA: Konkrétan? A kreatív tervek...

ADAMUS: A projekt elvégzése.

PATRICIA: A projekt elvégzése.

ADAMUS: Köszönöm. Igen. Köszönöm. A projekt elvégzése – legyen az bármi, mivel ennek hatása van a szakmai és anyagi jövődre.

PATRICIA: Igen.

ADAMUS: Ez egy csodálatos elterelés. Káprázatos. Jó ürügyet nyújt számodra –vagyis inkább egy olcsó kifogással szolgál – arra vonatkozóan, hogy ne azt tedd, ami tényleg ott van a szívedben, és ami tényleg ott van. El tudod most képzelni, hogy visszanezel önmagadra, és azt mondod, hogy „Tudod, annyira nagyon eltereltem magam, pedig igazából nem is azt akartam megírni. Nem azt... de erre lettem kényszerítve, így aztán...”

PATRICIA: Ki által? Saját magam által.

ADAMUS: ...módszeresen. Abszolút. És – „Rávettem magam, hogy megírjam, de nem ezt akartam megírni.” Talán. Tehát ez egy elterelés. El tudod képzelni hirtelen, az Én Vagyok tudatosságát, jelentsen ez bármit is. Ez a tudatosság. Olyan ez, mint amikor felgyúlnak a fények. Megérted. Ott vagy. Hű! Nem számít. A projekt, és minden más is pusztán egy eltereléssel szolgált. Köszönöm.

PATRICIA: Köszönöm. Emlékszel a nevemre?

ADAMUS: Hadd fogalmazzam ezt másképpen!

PATRICIA: A becenevemre, amin te szólítasz engem.

ADAMUS: Igen, de most erre fókuszáljunk. Hadd fogalmazzam ezt másképpen! (nevetés)

LINDA: Elterelés.

ADAMUS: Ez eltérít. Most elterelted szegény Caudre-t. Hadd fogalmazzak másképpen: ahelyett, hogy végigszenvednéd magad a projekten, az ennél sokkal, de sokkal könnyebben is manifesztálódhatna, amennyiben visszafelé tekintenél rá, onnan, ahonnan már megcsináltad.

PATRICIA: Igen.

ADAMUS: Akkor jó. Köszönöm.

PATRICIA: Köszönöm.

LINDA: Mi volt a becenév?

ADAMUS: Haladjunk tovább!

LINDA: Szép!

SHAUMBRA (nő): Az én elterelésem a félelmeim.

ADAMUS: Félelmek. Ez jó. Félelmek. Akkor most ezeket sorra vesszük...(Adamus ír) Ezek némelyike, ahogy mondtátok is a hétköznappal függnek össze. Aztán vannak nagyon érzelmi alapúak. Félelmek. És mi a félelem?

SHAUMBRA: Nos, a mindennapos élettel kapcsolatos.

ADAMUS: Oké. Van ebben félelem a teljes felébredéstől, és attól, hogy többé nem fogsz kötődni a Földi élethez?

SHAUMBRA: Igen, de ez nem tudatos nálam.

ADAMUS: Igen. De igen, a félelem jó. És a mindennapos élet kapcsán mik a félelmeid?

SHAUMBRA: A változástól való félelem.

ADAMUS: A változástól való félelem. Kitűnő! Jó! Bölcs csoport. Köszönöm. Mi a többi? Ez egy nagyon jelentős félelem.

SHAUMBRA: Azt akartam mondani, hogy félelem a...

ADAMUS: Megtennéd, hogy felállsz?

SHAUMBRA. Hogyne.

ADAMUS: Köszönöm.

SHAUMBRA: A többi félelmem közül az egyik az, hogy a testem nem fog megfelelően működni.

ADAMUS: Ez jó.

SHAUMBRA: Nem lesz elég pénzem.

ADAMUS: Számít?

SHAUMBRA: Amikor ez nyomaszt, akkor úgy tűnik, hogy számít.

ADAMUS: Hozhatsz itt egy választást!

SHAUMBRA: Igen, tudom.

ADAMUS: Egy jól működő test vagy az abszolút megvilágosodás. Melyiket akard?

SHAUMBRA: Abszolút megvilágosodás. Ez nem kérdés.

ADAMUS: Oké.

SHAUMBRA: Ez nem kérdés.

ADAMUS: Akkor meg ne aggódj a tested miatt!

SHAUMBRA: Oké.

ADAMUS: A test képes gondot viselni magára. Minél többet javítgatod, barkácsolgatod, minél többet aggódsz miatta, az csak automatikusan reagál rád. Mondd azt, hogy „Drága testem, jelenleg ezen a fontos megnyíláson, virágba boruláson, megvilágosodáson megyek keresztül. Megtennéd, kérlek, hogy egyszerűen csak gondot viselsz saját magadra?”

SHAUMBRA: Oké. Ez jó. Ez remek!

ADAMUS: Ez ilyen egyszerű. Igen. Jó. A testi problémák. Ez egy jó kérdés. Képes lesz-e a tested kiállni

ezeknek az intenzív, magával ragadó energiáknak a beáradását? Azt hiszem Nevető Medve beszélt erről a múlt hónapban. Az intenzitás olyan hatalmas volt – nem említette a testet – de az intenzitás akkora volt, hogy vajon képes vagy-e ezt kezelni? Képes-e az elméd mindezt kezelni, anélkül, hogy kivágná a biztosítékokat? Ez az a félelem. A tested képes-e kezelni az DNS újrarahuzalozását, a szerveket, a vért és a sejteket és minden egyebet is, ami keresztülmegy ezen a változási folyamaton?

Ez tőled függ. Ez csak és kizárólag rajtad áll. Ezt te döntöd el. Mondhatod ezt: „Drága test, drága elme, tudod, hogyan hozd magad egyensúlyba. Ez beléd lett építve. Tudod, hogyan állítsd helyre magad! Akkor most már csináld!” Legyél ennyire határozott! Ne azt mondd, hogy „Ó test... (nyafogva) Aztán meg nehogy azt mondd, hogy... na, ebbe inkább bele se megyek. Rövid az idő. Tehát igen. Mi az elterelés?

RICKI: A család és a kapcsolatok.

ADAMUS: Abszolút. Erre vártam. Nevezzük ezt a szereteteknek – vagy részben szereteteknek, alkalmanként szereteteknek, időnként szereteteknek. Ez jó nagy elterelés.

Vannak gyermekeitek, partnereitek, emberek, akikkel már hosszú ideje együtt vagytok – és mi van akkor, ha ez azt jelenti, hogy nem lesztek ott a számukra, vagy ők nem lesznek ott nektek? Ez egy óriási, sőt talán az első számú elterelés ezen a ponton. Hatalmas. És ez bár becsülendő, de ezzel nem becsülöd meg magad. Érted, talán számukra becsülendő, de valójában ezzel nem becsülöd meg saját magad.

Lényegében nem ők teremtik, írják a forgatókönyvet. Hanem te, amikor azt kérdezed: „Igen, de ha én felemelkedem, fel fognak ők is valaha emelkedni? Vagy még 1000 létidőt le fognak élni ehhez? Ki lesz ott mellettük? Csináljuk meg együtt, vagy inkább egyáltalán ne is csináljuk meg.”

Ez a te választásod. Abszolút a te választásod, de szeretném, ha egy pillanatra megállnál, és megnéznél valamit, és nem csak ezt az egy potenciált látnád. Mert mi van akkor, mi van akkor, ha teljesen tudatossá válsz? Milyen hatással lenne ez rájuk valójában? Mik azok az egyéb potenciálok – amit a fényeddel rájuk ragyoghatsz? Hogy esetleg némi szolgálatot láthatsz el számukra azzal, hogy segíts nekik meglátni azt, hogy kik is ők valójában? Talán azzal, hogy Szabványá válsz számukra. Példávként. És talán – és most ezen elmélkedj el egy kicsit – talán van köztetek valami régi megállapodás arra vonatkozóan, hogy te csinálod meg először, és ők ebben támogatni fognak téged. Hogy te csinálod meg elsőként, és Szabvány leszel a számukra. Hogy te csinálod meg elsőként, és ők majd gondot viselnek a rutin dolgokra. Talán, de csak talán.

Rengeteg más elterelés is folyik, és sajnálatos módon olyan sok mindenről kellene beszélnünk, de oly kevés az időnk. A következő összejövetelünk alkalmával ezt folytatni fogjuk. Ebben a zónában az egyik legnagyobb elterelés egy vicces típusú spirituális arrogancia és erről bőven és jól tudok beszélni. (némi nevetés) Ez a te saját spiritualitásod. Annyira magaddal vagy elfoglalva, mert ez tényleg jó érzés, és mert annyit tanultál. De ezzel lényegében csak felpumpálsz a régi spirituális értékeidet, ahelyett, hogy leépítenéd, lebontanád azokat. Ezzel valójában csak egy terelőútra tévedsz, és egyszeriben guruvá válsz, a bölcs szentté. És tudjátok, tényleg jó ebben a pozícióban tetszelegni. Ez fensőbbeséges, és ettől másoktól különbnek érzed magad. És ez egy valóságos tapasztalás, de hajlamosak vagytok itt maradni ebben a zónában, mivel szeretitek ezt a szerepet eljátszani másoknak. Olyan vagy, mintha az újonnan megtalált spiritualitásod lennél. Miért is mennél tovább, amikor már meg van a tortácskád, miért is engednéd azt el?

Szóval... nehéz ezen nevetni Kuthumi! Tehát jelenleg a legtöbben itt tartotok. Ebben az összeolvadásban. Most tapasztaljátok mindezt. Éreztek. Ez ott van – érzitek az énetek érintését, suttogását, mint eddig még soha. A következő hónap során még jobban bele fogok menni az elterelésekbe, de el akarok most jutni a lényeghez, oda, amiről tényleg beszélni akarok.

A következő zóna

Ez az a zóna, amiben szintén benne vagytok, vagy pedig éppen most vagytok odajutóban. (az Egybeolvadás utáni és az X pont előtti zónára utal) Nem is tudom, milyen elnevezést adjak neki. Talán majd ti segítetek megtalálni a megfelelő elnevezést, mert ebben a zónában, ebben a – igazából ez a végső szakasz, amin az ember keresztül megy – ahol a filozófia többé már semmit sem jelent. Az egész egy lósz*r. Váratlanul rádöbben, hogy a spiritualitás nagy része mennyire hamis. Hogy mennyire olyan volt, mint a légyapapír, jól odaragasztott téged. Ez egyféle értelemben bámulatos volt, és hogy ez mekkora szemét is valójában. Tényleg az. Nem kezdesz egy embernek az együttérzésről, és az általa járt útról beszélni, amikor éppen teljesen magába van zuhanva, össze van esve. Azt mondod nekik, hogy minden rendben lesz. Minden más csak egy rakás szemét. Később majd rátérhetsz erre is, és elmagyarázhatod ezt számukra intellektuálistól mentes fogalmakkal.

Egyébként ebbe a zónába egy páran – állításom szerint - már beléptek. A többiek pedig ebben a hónapban fognak belépni ide. Ez gyönyörűség. Ezt az egész destruktúrálást vagy lebontást a múlt részévé változtatja. Itt az történik, hogy Tóbiás halhatatlan szavait idézzem: - nem számít. Jönnek a dolgok az életedbe. Azok az aspektusok visszatérnek, csak hogy megjárassák veled a poklok poklát, és te csak veszel egy mély lélegzetet, és ez nem számít. Nem kell átadnod magad azoknak a díszes, ékesen hangzó kis spirituális közhelyeknek többé. Nem kell elolvasnod a „napi idézeteidet”, azokat a cukros üzeneteidet, azokat a „puffasztott zabpelyheket”, és semmi egyebet. Ez az egész itt már rettentően nevetségessé, kitalálttá válik, ami talán egy ponton a segítségére volt, de most már roppant gyerekes.

Itt, ebben a zónában – például egy páran ezt mostanában megtapasztaltátok. Egy aspektus – egy integrálatlan aspektus – és van még egy kevés belőlük odakint, a nagyon rosszakból – és te felismered, hogy ezek nem is olyan nagyok, és nem is annyira rosszak – de attól ők még jönnek, hogy az intellektuális poklot megjárassák veled. Tudjátok milyen is ez. És abban a pillanatban már ez a téma kering az elmédben. Hát ez meg hogy került ide? „Olyan szép napom volt, és egyszerre csak már megint azt veszem észre, hogy bántom magam.”

A kétség. Kérlek benneteket: a kétség csak akkor a tiéd, amennyiben elfogadod azt. Ebben a zónában, ezek az aspektusok visszajönnek, és tényleg megpróbálnak terrorizálni benneteket. Valójában tesztelnek titeket. Igazából azt akarják tudni, hogy tényleg készen állsz-e a felébredésre. Szóval ezek visszatérnek, de téged ez már nem zavar. Többé már nem veszel részt ebben az intellektuális/érzelmi párbeszédben magaddal. Egyszeriben többé már nem vonod kétségbe magad és többé már nem adod meg magadnak ezeket a régi, megalázó és szidalmazó szavakat, ezeket a régi...

Ismeritek jól, milyen is ez. Nem érzed jól magad saját magaddal kapcsolatosan, legyen ennek bármi is az oka, engem ez nem érdekel – öregszel, fáradt vagy, valamit rosszul tettél, nem vagy olyan jó, mint valaki más – és egyszeriben csak már megint benne vagy ebben a régi kétség dologban. És ilyenkor mit szoktál tenni? Meghinted ezt egy kis cukorral, aminek szirupot öntesz a tetejére, és még ilyeneket is mondasz, hogy „Vagyok, Aki Vagyok.” – anélkül, hogy ezt el is hinnéd. Vagy esetleg futásnak indulsz, és elolvasol

valami spirituális idézetet vagy egyebet. De ez ebben a zónában többé már nem működik. Nem működik, és ez benne a csodálatos.

Hirtelenjében a vallásos, spirituális szövegeket – vagy, ahogy ezt Kuthumi mondaná – hányásokat – többé már el sem tudod olvasni. Annyira tegnapinak tűnnek. Egyszeriben ez az egész intellektuális párbeszéd a spiritualitás nevében nagyon fárasztóvá és régivé válik. Egyszeriben csak felnevetsz – a szó szoros értelmében – és azt mondod, hogy „Nem számít. Tényleg nem számít.”

Ezen a helyen lenni csodálatos, gyönyörűsége. Tudod, ez egyfajta csend. Ez egy olyan fajta csend, amit már több száz létidő óta nem tapasztaltál. Azt is mondhatnátok, hogy ez egy új egyensúly tudatossága. Ez nem a meditálásról szól. Ez nem az imádkozásról szól. Ez semmiféle technikáról nem szól. Ez a zóna talán a: „Nélkül” – a semmi. Ez a semmi és a minden. „Nélkül”. Itt nincs szükséged semmire. Ez az Én Vagyok valódi felismerésének a kezdete, és nem csak mondogatjátok ezt. Sőt mi több, ebben a zónában eljutsz majd arra a pontra, ahol még csak ki sem akartod mondani többé. Ez csak van. Csak van. És drága barátaim, valójában itt tartotok.

Át akartam adni nektek ezt az áttekintést, csak hogy megértsétek, hogy mi is történik. Meg akarom mutatni a folyamatot, amin keresztülmentek, hogy amikor majd másokkal dolgoztok a saját szavaitokkal, a saját módokon, elmagyarázhattok nekik a folyamatot.

Itt az történik, hogy minden egyfajta csendes szépséggé alakul át... csendes szépséggé. Semmit sem kell erőltetned. Egy bizonyos értelemben nem is törődsz semmivel, mivel a törődés régivé válik. Ó igen, még mindig ott van az emberi nyomás, hogy legyen pénzed, és ki tudd fizetni a számláidat. De egy bizonyos értelemben már ezzel sem törődsz. „És akkor mi van? Akkor elvihetik a házat. Nekem itt vagyok Én. És nincs is ennél jobb.”

És a vicces az egészben az, hogy a legtöbb esetben ez nem történik meg. Nem veszíted el a házat. Nem veszíted el az egészségedet. Nem veszíted el mindezeket a dolgokat. Gyarapodsz. Gyarapodsz. De a következő alkalommal vissza fogunk térni az elterelésekhez, és erre már most figyelmeztetek benneteket! Itt is vannak még elterelések.

Kérlek benneteket, értsétek meg, hogy beléptek ebbe a „Nélkül” zónába, ebbe a csendes zónába. Ez a vihar utáni csend. Túl vagy a viharon, ezen a könyörtelen, fárasztó csatán, ami itt, ebben a lépítőszétföntő zónában zajlott, és ennek maradványain is, amik itt, az Egybeolvadás zónájában voltak. A csendes zóna.

Azért beszélek róla, hogy engedélyt adhassatok magatoknak, hogy ezt ebben a hónapban megtapasztalhattok. Adj erre engedély magadnak, és mondd ezt: „Tudod, ez nem számít.” Ez nem azt jelenti, hogy ez jelentéktelen, vagy, hogy téged ez nem érdekel. Nem számít – mert te tudod, hogy minden hogyan fog kialakulni. Már ismered a történet végét, még mielőtt a többi fejezet egyáltalán megírásra került volna. Ez ennyire egyszerű – és bárki, aki ezt megbonyolítja, annak.....-nek kell lennie. (nevetve)

Energia Potenciálok

Akkor most Shaumbra csináljunk meg valamit! Váltsunk sebességet! Vegyünk egy mély lélegzetet!

(szünet)

Egy energia krízis zajlik most minden értelemben a Földön. Egy energia krízis. Ez azzal az energiával veszi kezdetét, amit a tudat használ, amit az összes energia nagy gyűjtőtartályából hív elő a tudat, te és mások is.

A pszichikus, nem fizikai energia előhívásának régi módja változóban van. Ezért is változik a világ. Láthatjátok ezt a szimbólumokban, azaz az aktuális gyakorlati alkalmazásokban. A világban tulajdonképpen kifogyóban vannak a régi energiás üzemanyag források. És most a nap és a szél energiákkal játszadoznak. De kérlek benneteket, Ne! Azok csak kötések egy tátongó seben. Nem azok a válaszok az emberiség számára. Azok játékszerek. Viccek. Azok elterelések. Sajnálom, de ez van.

A világ egy hatalmas energia krízissel néz most szembe minden lehetséges értelemben. Ez az egész minden az, ami a következő szintre jutást ösztökéli, stimulálja.

Ahogy ezt már a múlt hónapban is említettem, az olaj a fűrótorony felrobbanása következtében bekerül a Golf áramlatba, ami rövid távú környezeti problémákat okozhat, de ami ezt igazából okozza az a tudatosság. Tudatosság – nagy szó. Ezt az a tudatosság okozza, hogy fejezzék be ezeket a talaj fúrásokat, mert nem ez a válasz a jövőre nézve. Az energia mindenhol körbevesz bennünket egy semleges állapotban tartózkodva jelenleg, ami elegendő energia a világ leghatalmasabb városainak az áramellátására - és itt van ebben a teremben is, ott van a vízben, a levegőben, a testetekben – de nem kerül hasznosításra. Azt gondolják, hogy ez nem létezik, pedig igen. Természetesen egy ponton azt is gondolták, hogy a Föld lapos – és talán az is! (nevetés)

Tehát akkor Shaumbra tegyük most meg valamit! Érezzük jól magunkat! Menjünk és érezzünk bele az energia potenciálokba a világ számára!

De mielőtt ezt megtennénk, szeretnék némi apró betűs részt ehhez hozzáfűzni. Tegyük fel, hogy egy új energiás forrást jövőre, vagy azután, vagy bármikor fel fognak fedezni. Ennek drámai hatása lesz az infrastruktúrára – vissza fogunk térni a struktúrához – az emberek mindennapos életének a struktúrájára. Autók, emberek, akik kazánokat gyártanak, akik az áramot állítják elő, azok az emberek, akik a bányákat bányásszák vagy az olajat szivattyúzzák – ők munka nélkül fognak maradni. Ennek vége. Finito! És ezzel az új energiával nem kell sok ember annak működtetéséhez, mert ez bizonyos értelemben dolgozik magától. És nagyon hatékony, elképesztően ütős! Mi van akkor, ha rossz kezekbe kerül?

Tehát mindezek a dolgok feljönnek. Igen, az Új Energia fogalma elképesztően hangzik. El fogjuk hozni az Új Energiát a Földre, de értsétek meg, hogy mi áll ezzel szemben. Értsétek meg ennek a horderejét, használatát – és ti ezt megértitek, mivel már keresztülmentetek ezen – a saját Új Energiátok használatán, a destruktív- leépítő változási folyamat során.

Így most visszatekintve – megérte? A válasz töletek függ.

Menjünk bele a potenciálokba, hiszen ott most csak felfedezzük a potenciálokat! Ami az érdekes a potenciálok kapcsán, hogy nagyon hasonlatosak a léggömbökhöz! (utal a Shoud előtti bevezető részben elhangzottakra)

Mindvégig ott voltak, csak az emberek nem látták őket. Nem voltak elrejtve, mindössze láthatatlanok

voltak, mivel korlátolt tudatossággal nem fogod meglátni a valódi potenciálokat. De ez a csoport gyönyörűséges tudatossággal rendelkezik, és megtanultatok már érezni, és megtanultátok azt is, hogyan lépjetek túl a mentális gondolaton. A mentális gondolat attól még mindig fontos, de megtanultátok, hogy létezik azon túl valami más.

Akkor most induljunk el erre az utazásra ezen a helyen. Az összes potenciál körbevesz most minket.

Namost, a potencializálás – ezt a szót én találtam ki – a potencializálás egy művészet. (Linda ír) Nem tudomány. Ez valami olyan, ami gyakorlatot, fortélyt, bizalmat és együttérzést igényel, mert a valódi potencializálás során túl lépsz az elméden. Nem gondolkodsz az Új Energián. Nem próbálsz látni az Új Energiát. Hanem megtapasztalod azt. Érzed azt. Engeded, hogy megbizseregtesse a szívedet. Érzed, ahogy az rezeg vagy kiterjed a testedben. Van, hogy egy érzelm is társul hozzá, de ez nem egy gondolat. Nem próbálsz azt kielemezni. Nem próbálunk itt elemezgetni. Milyen érzés az Új Energia?

Lehunyhatsz a szemed – vagy nem. Nekem mindig segít, ha egy kicsit dúdolok magamban, amikor potencializálok. Poten.....mi a...! (nevetés, ahogy Linda betűzi a szót) Már azt hittem rossz vagyok a szavak alkotásában! Szeretek dúdolni, miközben potencializálok. (a közönség is elkezd „dúdolni”) Abban segít, hogy érezzek, és ne gondolkozzam.

Milyen érzés az Új Energia?

(szünet)

Mi az Új Energia dala a Föld számára?

(szünet)

Milyen érzés?

(szünet)

Táncoljatok ezzel egy kicsit!

(szünet)

Lélegezzetek vele!

(szünet)

Új Energia...

(szünet)

Ha közben gondolkodtok, akkor az azt jelenti, hogy nem potencializáltok. Amennyiben éreztek, akkor vonzótok. Megszólítjátok ezt a potenciált. Kihozzátok a szunyadó állapotából. Kihozzátok a pihenésből, az alvásból, ahol eddig volt.

(szünet)

Ez a bolygó most készen áll erre az Új Energiára. 20, 50 évvel ezelőtt még nem állt erre készen. Tehát itt van a vágnak és a szükségnek ez a gyönyörűséges kombinációja, és van nektek egy csodálatos potencializátorok – aki te vagy – és aki beleérezhet a potenciálokba. És amikor ezt teszed – apropó, ó, vehetsz egy mély lélegzetet, és lazulj el egy pillanatra – mert véleményem szerint ez a Vonzás Törvényének a valódi jelentése. És nem az, amikor gondolkozol valamiről intellektuálisan és mentálisan akarod annak megtörténtét kieroeltetni. Ez az érzéséről szól. Az érzés az, ami kiengedi azt ebből a hosszú hibernációból, vagy legalábbis a semleges állapotából, és most már vonzódik hozzád és a személyes életedhez. Most már vonzódik, egyre közelebb kerül a Földhöz, közelebb kerül ahhoz, hogy választott valósággá váljon. Közel jön hozzád, hogy veled legyen.

Olyasmi ez tudjátok, mint egy mag. Egy mag – mint amikor virágokat vagy némi zöldséget akarsz ültetni – egy apró kis magocska ez egy csomagban, és a mag csak vár és vár. Semleges állapotban van, ezért csak várakozik. Hát a potenciálok is ilyenek. Mint a magok – láthatatlan magok – amik csak arra várnak, hogy elültesd őket. Tudat és választás által kerülnek elültetésre, és arra várnak, hogy bejöhessenek ebbe a valóságba és virágba borulhassanak – és most pont ezt tettétek.

Amennyiben elkezdesz ezen gondolkodni, fel akarod azt építeni az elmédben, akkor nem potencializálsz. Amennyiben gondolkozol róla, annak is van egy bizonyos mértékű sikere, de nem túl sok. Amikor érzel, na, akkor abszolút bevonzod azokat a potenciálokat az életedbe.

Tehát Shaumbra ez globális alapon működik. Nem erőlteted ezt rá senkire, semmire, de ki tudja – egy tudós talán felébred az éjszaka közepén és felkiált, hogy „Hát ez az ötlet meg honnan jött?” – majd elszalad a laboratóriumába, és napokon keresztül csak dolgozik rajta. Ez meg honnan jutott az eszembe? Majd azt gondolja, hogy „Tényleg nagyon okos vagyok.” De honnan jött ez? Talán pont innen.

Csak hogy tudassam veletek, hogy merrefelé tartunk, egyre többet fogunk tenni ebből a dologból minden találkozásonk, összejöveteleink alkalmával, és addig is ti magatok is megtehetitek ezt magatokért. Visszanézel – azt fogod tenni egy pillanat múlva, visszanézel – a beteljesedés, a felemelkedés, a teljesség, a megvilágosodás pontodról. Visszanézel magadra és azt kérdezed, hogy „Milyen potenciálokat akarok behozni az életembe? Mit akarok kezdeni az életemmel?” – Többé már nem szorulsz rá a tömegetudat kegyelmére. A saját Éned Vagy.

És drága barátaim, szeretném elmondani, mindenféle „de”, „ha” nélkül, hogy minden tökéletesen rendben van a Teremtés egészében, és te magad vagy az, aki megválasztod a teremtésedet.

Ezzel, Vagyok, Aki Vagyok – Adamus a ti szolgálatotokra!
És következő viszontlátásunkig: Au Revoir!

Fordította: Telegdi Ildikó – telegdiildi@globonet.hu
Szerkesztő: Debreczeni Ildikó – d.ildikoo@gmail.com